

KIJK NIET ACHTEROM

JOSHILYN
JACKSON

KIJK NIET
ACHTEROM

Vertaald door Ineke Lenting

Nieuw Amsterdam

Voor Caryn Karmatz Rudy

Oorspronkelijke titel *Mother May I*. Uitgeverij William Morrow,
imprint van HarperCollinsPublishers

© 2021 Joshilyn Jackson

© 2022 Nederlandse vertaling Ineke Lenting / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld Nilufer Barin / Arcangel

Omslagbewerking image realize

Foto auteur © Wes Browning

NUR 330

ISBN 978 90 468 2804 5

www.nieuwamsterdam.nl

DEEL 1

Moeders

1

Toen ik wakker werd, zag ik een heks door mijn slaapkamerraam gluren.

Ze was niet veel meer dan een donkere schim met de hongerige blik van een roofdier, graatmager maar wel vrouwelijk, en ze keek door de halfopen gordijnen naar binnen. Het eerste zonlicht bescheen het dunne, zilvergrijze haar dat onder haar muts uit piekte. Ik had gillend overeind moeten springen. Ik had op haar af moeten stormen met het eerste het beste wapen dat voorhanden was.

In plaats daarvan dacht ik, nog wazig en onbezorgd: ik hoop dat ze niet op mijn basilicum staat. Zelfs in mijn halfslaap wist ik dat heksen niet bestonden. Het belangrijkste wat het theater me ooit had geleerd was ik allang weer vergeten: dat het menselijk lichaam twee waarheden tegelijk kan bevatten. Zelfs waarheden die elkaar lijken uit te sluiten: heksen bestaan niet, dat klopt. En ik zag er een.

Pas toen we elkaar aankeken drong tot me door dat ze weleens echt zou kunnen zijn. Ze sperde haar ogen wijd open van verbazing. Ze dook opzij en was verdwenen, maar voor mijn geestesoog zag ik nog steeds een verweerd oudevrouwengezicht met een bittere, misprijzende mond.

Met bonkend hart schoot ik overeind en stootte een gesmoord geluid uit dat geen kreet wilde worden. Te zacht om de kinderen in hun slaap te storen, maar mijn man werd er wel wakker van.

‘Bree?’ Treys stem was schor van de slaap.

‘Ik dacht dat ik iemand zag. Die door het raam naar ons keek.’

Nu gingen zijn ogen open.

‘Iemand? In de achtertuin?’ Hij klom het bed al uit.

Er zat een slordige opening van zo’n vijftien centimeter tussen de randen van de gordijnen. Terwijl hij het ene gordijn helemaal opzij-

schoof, was mijn rationele hersenhelft al opgestart en probeerde het als onzin af te doen.

‘Het was een heks,’ zei ik. ‘Tenminste, ik dacht dat ik een heks zag. Eh... Korreltje zout dus.’

Trey tuurde naar buiten, met zijn voorhoofd tegen de ruit, maar bij die woorden draaide hij zich om. ‘Grote punthoed?’ vroeg hij met het begin van een lach.

De herinnering was als een droom, maar toen hij dat zei, ging mijn brein ermee aan de haal en het wazige beeld in mijn hoofd werd scherpgesteld. Geen vest. Een sjofele mantel. Geen wollen muts. Een puntige heksenhoed. Alles werd meteen belachelijk. Natuurlijk was er geen heks in onze achtertuin, die met een hongerige, gekwelde blik naar binnen keek.

‘Ik denk het,’ zei ik. ‘Ze had een ingevallen mond, en ze was helemaal in het zwart.’

Ik moest hebben gedroomd, concludeerde ik. Ik werd geplaagd door postnatale nachtmerries, hoewel die meestal niet gingen over concrete dingen als heksen. Mijn boze dromen na de geboorte van ieder van mijn dochters waren bijna victoriaans geweest, vol nevel en voetstappen.

‘De poort zit dicht en is op slot. Tenzij je heks kwiek genoeg leek om over een tuinhok van tweeënhalve meter te springen...’

Ik moest lachen, hoewel het klonk als een zucht van opluchting. ‘Nee.’

Trey liet de gordijnen los. ‘Zal ik even buiten kijken?’

‘En dan in je boxersshort door de achtertuin paraderen, op zoek naar een heks?’ antwoordde ik. ‘Nee, nee, liever niet.’

Hij grijsde en ik lachte terug, hoewel mijn reptielenbrein ja zei, stuur hem naar buiten om als een echte kerel langs de schutting te stampen, het liefst met een golfclub over zijn schouder. Het was iets primitiefs, fysiek en irrationeel.

Natuurlijk was er geen heks, en ook al had ik iemand gezien, dan had ik weinig te duchten van een oud dametje van vlees en bloed. Alleen in sprookjes gaven oude wijfjes giftig fruit aan prinsessen of gristen ze lekkere kindjes mee. Maar ik kon geen enkele onschuldige reden bedenken waarom iemand naar ons zou willen kijken terwijl

we sliepen. En dan die vlakke, begerige blik! Niet verward of leeg, zoals bij een lief verdwaald omaatje. Haar honger stond nog het scherpst op mijn netvlies gegrift.

Trey zag mijn twijfel. ‘Nee, serieus. Ik trek snel een broek aan en ga kijken. Dan kun je weer gerust zijn.’

Ik schudde mijn hoofd. Ik was grootgebracht met de sprookjes van Grimm, door een moeder die de wereld als iets gigantisch zag, woest en vraatzuchtig. Haar wereld werd bevolkt door heksen. Ze zou de politie al hebben gebeld, of misschien een jachtgeweer uit Treys wapenkuis hebben gepakt en dat hebben geladen. Ze zou nu al door de achtertuin struinen en de wereld iets veiliger maken door de lieve oude labradoodle van de buurman per ongeluk dood te schieten. Of erger nog, onze lieve oude buurman.

Zo was ik niet. Zo wilde ik niet zijn, en daarom verdrong ik dat wijze stemmetje in mijn hoofd dat maar bleef aandringen: Je hebt iets gezien. Je hebt íemand gezien.

‘Nee. Kom maar weer naar bed,’ zei ik tegen mijn man.

Trey tuimelde het bed in, ik draaide me naar hem toe en schoof mijn hand onder zijn T-shirt om zijn hartslag te voelen. Die was rustig en gestaag, zoals altijd. Dat hij een shirt in bed droeg, was wel nieuw. Trey was dat jaar vijftig geworden. Hij was altijd stevig gebouwd geweest, maar nu had hij een buikje, en zijn borsthaar werd grijs.

‘Ik haat dat stomme shirt,’ zei ik. Ik wilde de troost van zijn blote huid, wilde mijn armen om zijn warme, sterke lijf slaan.

Hij trok me dichterbij naar zich toe. Zo dicht dat ik wist dat hij niet meer aan heksen dacht. ‘Zal ik het shirt uittrekken? We zijn nog vroeg.’

Ik wierp een blik op de klok. ‘De wekker gaat over twintig minuten. Wordt het de moeite waard voor mij?’ vroeg ik flirterig en uitdagend, met één opgetrokken wenkbrauw.

Zijn tanden blonken in de schemering. ‘Ik kan in ieder geval mijn best doen.’

Hij kuste mijn hals, mijn schouder. Tot mijn verbazing voelde ik het begin van een tinteling. Mijn libido had het in mijn derde trimester laten afweten. Ik was ervan uitgegaan dat het over een paar maan-

den weer zou opleven, wanneer Robert op vast voedsel overging. Zo was het na de meiden gegaan. Maar onze oude vertrouwde magie vlamde nu alweer op.

Misschien kwam het door de droom. Die heks had me de stuipen op het lijf gejaagd en een ton adrenaline mijn bloed in gepompt. Toen mijn man me kustte, plooide mijn lichaam zich als elektrisch geladen naar het zijne, alsof het wilde zeggen: Stel dat we allemaal doodgaan! Vlug, maak meer mensen! Kennelijk had het de memo over Treys sterilisatie gemist. Ik beantwoordde zijn kus, want het was menens.

‘Ja?’ vroeg Trey verbaasd.

‘Ja,’ zei ik, maar ik kreeg de gedachte aan het raam niet uit mijn hoofd. Natuurlijk was er geen heks in de tuin. Of wie dan ook. ‘Als je de gordijnen helemaal dichtdoet, gaan we los, mister,’ zei ik niet-temin.

Met een ruk deed hij ze dicht terwijl ik mijn nachthemd over mijn hoofd trok.

En natuurlijk was dat het moment waarop er een zacht gekir uit de babyfoon klonk.

Verstijfd keken we elkaar aan.

‘O, Bumper, nee!’ zei Trey.

‘O, Róbert, nee,’ corrigeerde ik hem automatisch. Op dat punt weigerde ik toe te geven. Toen ik zwanger was, noemden we hem allemaal Bumper. Dat was schattig zolang het op mijn groeiende buik sloeg. Trey, die in Buckhead was opgegroeid met Scooters en Biffs en Muffy’s, vond het nog steeds schattig.

Het geluid stierf weg. Met ingehouden adem wachtten we even. Het kon twee kanten op gaan. Na tien stille seconden stak ik triomfantelijk mijn vuist op en Trey schoof weer naar me toe.

Op dat moment begon Robert te babbelen. Hij was wakker en in een goede bui, maar als ik niet naar hem toe ging, zou hij ongeduldig worden.

‘Bijna gelukt!’

‘Houd ik hem tegoed voor vanavond?’ vroeg ik terwijl ik mijn nachthemd weer aantrok.

Spijtig schudde Trey zijn hoofd. ‘Jammer. Ik vlieg vandaag naar Chicago.’

‘Ai, dat is ook zo. Ik moet het hebben verdrongen.’ Ik stond op.

Hij zou er het hele weekend en ook een groot deel van de volgende week blijven, met dank aan Spencer Shaw. Shaw was niet echt zijn boezemvriend, maar hij was meer dan alleen zijn partner op het advocatenkantoor. Hun moeders waren nichten van elkaar, ze hadden vanaf hun derde op dezelfde scholen gezeten en waren op de University of Virginia lid geweest van dezelfde studentenvereniging. Pas toen ze zich als advocaat specialiseerden, scheidde zich hun wegen.

Spence had zich afgemeld voor het reisje naar Chicago, want die avond hield het kantoor het jaarlijkse Lentegala, en hij liet zich geen feestje afpakken. Hij was dol op gratis drank van de bovenste plank en mooie vrouwen in cocktailjurkjes.

Trey wilde dat ik ook naar het gala ging. Namens hem. Maar zonder hem voelde ik me altijd een beetje misplaatst op kantoorgefeestes. Ik had gezegd dat ik zou gaan, tenzij Robert een lastige middag had. Ik had sterk het gevoel dat dat laatste het geval zou zijn.

‘Spence heeft het momenteel moeilijk, Bree,’ zei Trey.

Spence was in een akelige scheiding verwickeld, zijn tweede. Mijn man zou hem erdoorheen helpen, zoals hij hem ook door zijn eerste akelige scheiding heen had geholpen.

‘Jij ook. Je werkt idioot veel uren,’ zei ik terwijl ik me in mijn ochtendjas hees. ‘Vooral vanwege Spence.’

‘Nee. Het komt door die cliënt.’ Spence en hij werkten voor een groot, in Atlanta gevestigd bedrijf, dat een supermarktketen overnam, een familiebedrijf. ‘We spelen hier geen ceremoniemeester bij een huwelijk tussen gelijkwaardige partijen.’ Hij boog zich naar me toe, alsof hij me een smerig geheimpje toevertrouwde. ‘Onze bruidegom is een kannibaal.’

Ik liet het daarbij. Trey was een volwaardige partner, maar Spencers naam stond als derde op het briefhoofd van de firma. Zijn vaders naam had bovenaan gestaan voor hij stierf. En bovendien kreeg Roberts gebabbel een jankerig randje.

‘Ik plan wel een date voor volgend weekend. Etentje, wijn, zoenen,’ beloofde ik, en ik liep de aangrenzende babykamer in.

De kamer was ooit mijn werkplek geweest, voor Robert ons ver-

raste. Nu waren de heidegrijze muren beplakt met giraffebehang, en in mijn bureauhoek stond een commode.

Ik vond het niet erg. Voorlopig had ik geen werkplek nodig. Ik was uit het bestuur gestapt van het Alliance Theatre en van een in de hele staat actieve non-profitorganisatie voor alfabetisme, met de toezegging dat ik er over een jaar of zo weer in zou stappen. Van de meisjes had ik geleerd hoe kort Roberts babytijd zou zijn. Die wilde ik niet missen. Eén keer met mijn ogen knippen en hij was alweer tien weken oud.

Soms mopperde ik op Treys werk, maar toch bofte ik. Toen ik opgroeide, werkte mijn moeder fulltime als telefoniste bij de alarmdienst, en in het weekend als serveerster om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Al had ik niet veel op met Treys lange uren, met zijn reizen of sociale verplichtingen, zijn carrière betekende wel dat ik bij Anna-Claire's stemlessen en repetities kon zijn, dat ik mee kon naar Peytons quizbowls en robotica-bijeenkomsten, en bovendien tijd en geld overhield om zaken te steunen waar mijn hart naar uitging.

Ik boog me over de wieg, en Robert schopte met zijn dikke been-tjes, blij om me te zien. Kirrend liet hij zich oppakken, in het volle vertrouwen dat er een schone luier en een warme fles op hem wachtten. Ik snoof het waanzinnige parfum van zijn hoofdje op. Niets ter wereld rook lekkerder dan een nieuwe baby, en dit luchtje hoorde helemaal bij hem. Niet zomaar een babygeurtje. Het was van deze baby. Van mijn baby.

Ik legde hem op de commode, en hij schonk me de maffe grijns die hij pas een week geleden had uitgevonden, tandeloos en o zo charmant. Hij was een gemakkelijk kind. Een goede slaper, een goede eter. Anna-Claire was lastiger geweest, heel lief zolang alles op haar manier gebeurde, maar o wee als ze een vieze luier had of als het ontbijt verlaat was. Ze was zo onvoorspelbaar en veeleisend dat ik een pauze van drie jaar had gepland voor we aan de volgende zouden beginnen, maar ze was amper zo oud als Robert nu toen het staafje weer blauw kleurde. Peyton werd gestrest geboren, en ze sliep nooit. Al tijdens mijn zwangerschap lag het slapeloze kleintje in mijn buik hele nachten te schoppen en te draaien.

‘Jij bent mijn zoete baby,’ zei ik tegen Robert terwijl ik zijn mol-

lige voetjes weer in zijn pyjama stopte en de knoopjes dichtdrukte. ‘Om het recht te zetten word je als peuter vast een nachtmerrie, denk je niet?’

Ik droeg hem door de gang naar de keuken om zijn fles te verwarmen, waarna ik in de woonkamer ging zitten, met hem dicht tegen me aan terwijl hij gretig lurkte. Tegen de tijd dat hij zijn honderdvijftig cc ophad, drong het geluid van kibbelende meisjes via de trap tot me door. Met één oor gespitst liep ik met Robert op en neer en klopte op zijn ruggetje om een tweede boertje aan hem te ontlokken. Er zat er nog een, wist ik, en als dat niet kwam, kreeg hij krampjes. Ik hoopte dat het gekissebis boven vanzelf ophield. Vaak gebeurde dat ook. Maar aan het einde van het vorige jaar was Peyton voor het eerst ongesteld geworden. Ze was onmiddellijk synchroon gegaan met Anna-Claire, en de gevarenweek kon elk moment beginnen.

‘Ma-ham!’ riep Peyton, met twee verongelijkte lettergrepen. ‘Ze heeft m’n...’ De rest ontging me.

Zachtjes schuddend en kloppend sjokte ik met Robert naar de trap.

‘Anna-Claire!’ riep ik naar boven.

Ze stak haar hoofd over de leuning. Ze was nog kreukelig van de slaap, haar dikke donkere haar was een warrige bende, maar desondanks was ze adembenemend mooi.

‘Jij kiest altijd haar kant!’

Ergens had ze gelijk. Ik was inderdaad geneigd Peytons kant te kiezen. Maar het leven had voor Anna-Claire gekozen. Ze had mijn bouw, lang en slank, maar waar ik leuk was om te zien, was zij beeldschoon. Ze had mijn regelmatige gelaatstrekken, maar haar vioolblauwe ogen stonden iets schuin, als bij een kitten, en haar lippen krulden van nature omhoog, alsof er een verrukkelijk geheim op het puntje van haar tong lag, dat ze elk moment kon prijsgeven of weer inslikken. Bovendien had ze van Trey een flinke dosis zelfvertrouwen en extraverte charme meegekregen.

Ze had nooit een onhandige fase doorgemaakt, terwijl Peyton er middenin zat. Die had momenteel wat babyvet rond haar middel, en haar huid maakte er een rommeltje van. Ze was allerschattigst, met het ronde gezicht en de wipneus van haar vader, maar naast haar zus werd ze onzichtbaar.

Peyton kwam nu ook bij de leuning staan. ‘Ik heb hem zelf nog niet eens aangehad!’

‘Teruggeven,’ zei ik tegen Anna-Claire, mild maar gemeend, terwijl ik Robert klopjes bleef geven.

‘Best hoor. Hij ligt in mijn middelste la,’ zei Anna-Claire tegen haar zus terwijl ze me de getergde blik toewierp die ze op haar achtste al geperfectioneerd had. ‘Hij zit me trouwens veel te ruim.’

Dat was ronduit bitchy, maar ik deed het af met een waarschuwend blik, want Peyton was al weg om wat-het-ook-was te pakken. De ruzie was op een zijspoor gezet.

Mijn opluchting was groter dan het incident rechtvaardigde, alsof ik net op tijd een storm had afgewend. Ik schudde mijn hoofd. Het kwam door die akelige droom. Die voelde nog steeds onheilspellend. De heks had zo hongerig gekeken. Het was eerder een gevoel dan een gedachte: er staat ons iets ergs te wachten.

Ik verdrong het stemmetje dat voor rampspoed waarschuwde. Dat hoorde bij mijn moeder. Die moest wel een stentor in haar hoofd hebben. Mijn vader was een apart geval geweest, als ik de verhalen moest geloven. Ik had hem nooit gekend, en welbeschouwd was ik daar blij om. Door hem durfde ze niet met een man in een lift. Niet in haar eentje. Ze bewaarde een geladen wapen in een kluis naast haar bed en gaf me altijd peppersprays en alarmfluitjes. Ik had me nooit afgevraagd van wie Peyton haar angstige aard had, maar zelf wilde ik niet zo leven. Ik weigerde de wereld op die manier te zien. En ik ging me zeker niet nodeloos druk maken nu ik een week voor de boeg had waarin ik in m'n eentje voor twee hormonale pubers en een baby moest zorgen.

Anna-Claire stampte de trap af naar het tussenbordes en zei met haar heup schuin naar voren: ‘Niet vergeten dat je vanmiddag bij de repetitie snackmoeder bent.’

‘Weet ik.’ Robert liet zijn allerlaatste, stiekeme boer. Een kanjer.

‘En geen bananen meenemen,’ zei Anna-Claire. ‘Cara’s vader neemt altijd van dat ranzige merkloze fruitsnackspul mee, dus kom jij maar met iets eetbaars.’

Ik bleef glimlachen, maar verstijfde enigszins toen ik hoorde dat Marshall Chase de andere ‘snackmoeder’ was. Zo heette dat echt,

alsof vaders niet in staat waren rozijnendoosjes en waterflesjes uit te delen. Eerlijk gezegd was hij de enige vader die ik het ooit had zien doen. Marshall was lang, slungelig en aantrekkelijk; de andere moeders maakten grapjes over hem, dat hij eigenlijk de snack was, maar een paar maanden geleden, toen de rollen voor *Grease, Junior* werden verdeeld, kreeg Anna-Claire de altpartij, de hoofdrol. Zijn eigen dochter kreeg de rol van Marty. Het was een mooie rol met een solo, maar Rizzo was het niet. Ik had Marshall nooit als een typische toneelouder beschouwd, maar het viel niet te ontkennen dat de prettige sfeer tussen ons enigszins was bekoeld.

Ik vond het vreselijk; Marshall en ik waren beiden in Hurd County, Georgia, opgegroeid. Zijn vrouw, Betsy, had tegenover me gewoond. Ze was sinds onheuglijke tijden mijn beste vriendin geweest. Op school hadden Marshall en zij verkering gehad, maar ze hadden het uitgemaakt toen Betsy en ik naar Atlanta vertrokken om aan Georgia State University te studeren. Betsy was altijd wilder geweest dan ik, stoutmoediger, roekelozer, en je kon meer lol met haar hebben. Maar aan het einde van het eerste jaar raakte ze haar beurs kwijt, iets wat haar totaal niet speet. Ze keerde terug naar huis, nam een baantje, en het raakte weer aan met Marshall. Samen doorliepen ze de politieacademie en ze trouwden.

Onze wegen hadden zich gescheiden, maar Betsy en ik waren wel vriendinnen gebleven. We waren elkaars bruidsmeisje geweest en we waren samen zwanger geweest; Cara was een maand vóór Anna-Claire geboren. Ik had Marshall altijd aardig gevonden, maar als echtgenoot van mijn beste vriendin, eerder als een levende Ken-pop dan als een man.

Toen Betsy vijf jaar geleden onder diensttijd om het leven kwam, was hij vanwege Cara op zoek gegaan naar een veiliger baan. Trey had hem als detective in dienst genomen. Het kantoor was heel blij met hem geweest. Marshall was goed in zijn werk; in Atlanta had hij het als een van de jongste agenten ooit tot rechercheur geschopt.

Vorig jaar was Cara's openbare school de subsidie voor kunstonderwijs kwijtgeraakt. Geen koor of toneelclub meer, en Cara was radeloos. Trey deed een goed woordje voor haar op het St. Alban's, waarop haar een beurs werd aangeboden. Ik had gehoopt dat het

zou klikken tussen haar en Anna-Claire, als een mini-Betsy-en-ik, want ook Anna-Claire was bezeten van musical en koor. In plaats daarvan werden ze elkaars concurrentes, die altijd naar dezelfde rollen en solo's dongen.

Ik kon hen niet dwingen van elkaar te houden, maar wel kon ik mijn veel te mooie, veel te populaire dochter dreigen met telefoonverboden en eindeloze extra karweitjes als ze ook maar iets deed om Cara het gevoel te geven dat ze het pispaaletje was of eruit lag. Cara had al snel een eigen vriendinnenclubje, en ze haalde fantastische cijfers, dus ik beschouwde de overstap als een succes. Voor haar.

Ik had gehoopt dat ik eindelijk een echte vriend zou hebben op school. Ik had meer met Marshall gemeen dan met willekeurig welke andere snackmoeder. Op ons achtendertigste waren we tien jaar jonger dan de overgebleven eerste echtgenotes en tien jaar ouder dan de stiefmoeders. De meesten van die vrouwen waren opgegroeid met pony's en zomers in de Provence, terwijl Marshall en ik het hadden moeten doen met tweedehands fietsen en vakantiebijbelschool.

Maar hij had zich steeds koeler opgesteld, tot ik bang werd dat mijn dochter de zijne stiekem aan het ontgroenen was. Ik snuffelde rond, luisterde hen af tijdens repetities, maar het enige wat ik ontdekte was dat ze goed samenwerkten. Vriendschappelijk, al waren ze geen vriendinnen.

Marshall gedroeg zich echter steeds beleefder en vroeg me formeel hoe het met me ging, op dezelfde professionele, koele toon die hij aansloeg tegenover de verwende tweedegeneratie-kindvrouwtjes van sommige andere advocaten op het kantoor, zoals degene die zich op dat moment van Spence liet scheiden.

Ik had geen fulltime nanny ingehuurd en een carrière rond yoga en feestjes opgebouwd. Ik was niet vreemdgegaan en had Treys eerste huwelijk ook niet kapotgemaakt. Maura en hij waren een jaar voor we elkaar leerden kennen als vrienden uit elkaar gegaan, vooral omdat hij kinderen wilde en zij niet. Marshall wist dit allemaal. Hij kende mij, hij kende mijn familie.

Het zat me dwars en kennelijk was dat zichtbaar, want Anna-Claire pikte mijn starre houding op en zei pesterig: 'Neem die biologische Bunny-fruitsnacks maar mee. Dan snapt meneer Chase gelijk

dat hij niet met zijn soort troep moet aankomen.’ Mijn oudste dochter had een neus voor theater, ook als ze niet op het podium stond.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Alle fruitsnacks zijn opgepimpt snoep.’

‘Hoerensnoep!’ Anna-Claire lachte. ‘Ik zal tegen Cara zeggen dat haar vader volgens jou hoerensnoep meeneemt. Het allergoedkoopste!’

‘Als je dat doet neem ik de rest van het jaar alleen nog bananen mee.’ Ze trok een scheef gezicht. ‘En nu opschieten. Je wordt over twintig minuten opgepikt.’

‘Ik ben al bijna klaar.’ Ze kwam nu helemaal beneden, aaide haar broertje over zijn bol en keek naar me op. ‘Oei, wat kijk jij slaperig uit je ogen. Zal ik Bumper overnemen zodat jij je kunt douchen?’

‘Robert,’ verbeterde ik haar, maar wel met een glimlach. Typisch Anna-Claire. Ze pestte haar zusje en zocht mijn grenzen op, maar dan was ze opeens weer heel attent. Op dat soort momenten wist ik dat ze tot een prachtige, lieve vrouw kon uitgroeien, zolang Trey en ik haar strak hielden. Ze was zo mooi dat jong en oud geneigd was naar haar pijpen te dansen, en dat was niet altijd goed voor haar. Het was een wankel evenwicht tussen grenzen stellen en haar laten weten dat we honderd procent aan haar kant stonden. ‘Lief van je, maar ik red me wel. Bedankt.’

Ik gaf haar een kus en ging Treys koffer controleren. Hij was zo kleurenblind dat hij zich zonder hulp zo bij een carnavalsoptocht zou kunnen aansluiten. Ik wist net op tijd een groenblauwe ramp te voorkomen, waarna ik hem de deur uit werkte. Kort daarna werden de meiden opgepikt en kon ik aan mijn dag beginnen.

Een paar boodschappen en wat mailtjes, maar bij mij ging alles in Nieuwebabytijd. Zelfs over de simpelste dingen deed ik vier keer zo lang als normaal. De laatste bel klonk al toen ik het parkeerterrein bij het nieuwe theater- en muziekcentrum van het St. Alban’s op reed. Drommen leerlingen stroomden de gebouwen uit. Ik liep zo snel mogelijk, het autostoeltje met Robert, zijn luiertas en een hergebruikt tas vol snacks met me mee slepend.

Tussen het oefenlokaal van het koor en dat van het orkest was een lange, smalle artiestenruimte, gemeubileerd met een allegaartje aan geschonken stoelen en banken. De hele achterwand was van glas,

met uitzicht op het parkeerterrein. Ik zag dat Marshall al binnen was en zette de pas erin. Hij was gekleed voor zijn werk, in een blauw pak dat ouder was dan Anna-Claire. Ik wist nog dat Betsy het had gekocht. Het slobberde om zijn lange lijf.

Tegen de tijd dat ik binnenkwam had hij de tafel al klaarstaan en nu legde hij er fruitsnacks en drinkzakjes Capri Sun op voor een gestage stroom kletsende leerlingen.

‘Ik ben er, sorry!’ Het kwam er overdreven vrolijk en opgewekt uit.

‘Geen probleem!’ Hij keek niet eens op.

Ik zette Roberts stoeltje op de dichtstbijzijnde bank en begon melk-pakjes, ziplockzakjes met babyworteltjes en cupjes hummus klaar te zetten.

Met opgetrokken wenkbrauwen bekeek Marshall mijn bijdrage. ‘Zitten er in al die zakjes precies evenveel worteltjes?’

Het was nog waar ook. Tien. Ik voelde een blos opkomen, maar werd gered door de binnenkomst van Cara. Ze leek zoveel op haar moeder dat er telkens wanneer ik haar zag een steek door me heen ging.

‘Hé, Hartenlapje,’ zei Marshall.

Bij het horen van dat koosnaampje schonk ze hem een dodelijke blik. ‘Hé, tante Bree,’ zei ze te luid en te vrolijk.

‘Toitotoi, meid,’ zei ik, terwijl ik haar een melkpakje aanreikte.

Ze haastte zich het lokaal uit en ik keek Marshall meelevend aan. ‘Die van mij zijn allebei in hetzelfde stadium. Thuis zijn ze heel lief, maar in het openbaar ben ik gif.’

Hij lachte onbekommerd. ‘Ik heb gehoord dat ze in de bovenbouw niet langer doen alsof ze klonen van Rihanna zijn, maar weer erkennen dat ze ouders hebben.’

Op dat moment kwam Anna-Claire binnenstormen, een en al levenslust en met haar vriendin Greer op sleeptouw. Ze liet Greer los en sloeg haar armen om me heen. ‘Mam! Hummus! Als je ook nog pitachips had meegebracht, zou het bijna perfect zijn!’

‘O, gaat dat zo bij jou.’ Marshall klonk goedgehumeurd, maar niet als Marshall. Ik kon het niet uitleggen, maar ik kende hem lang genoeg om het verschil te voelen.

Greer liet de snacks links liggen. ‘Ha, mevrouw Cabbat! Hebt u de baby bij u?’ Ze had het nog niet gezegd of ze zag het autostoeltje al en liet zich voor Robert op haar knieën zakken. Hij was wakker en begon hongerige geluidjes te maken. ‘Hoi, Bumper! O, wat een schattige voetjes! Hij is zo klein. Om op te vreten!’ Ze kneep in zijn teen-tjes, en afgeleid begon hij te kirren.

‘Wij noemen hem Robert,’ zei ik.

‘Ja hè, Bumper, wij noemen je Robert,’ zei Anna-Claire. Ze griste wat snacks mee en hees Greer overeind. En weg waren ze, in een wervelwind van geruite uniformrokken.

Ik keerde me weer naar Marshall om iets te zeggen over stemmingswisselingen bij pubers, maar toen ik over zijn schouder keek, verstarde mijn hele lijf, vanbinnen en vanbuiten. Ik zag een vlekke-rige, traag bewegende duisternis aan de andere kant van de grote glaswand. Mijn woorden, mijn adem stokten in mijn keel. Zij was het. De heks uit mijn droom. Die ik die ochtend door mijn raam naar binnen had zien gluren. Ze stond op het parkeerterrein. Pal naast mijn SUV.

2

Natuurlijk was ze geen heks. Gewoon een oud dametje in een flodderige zwarte jurk en een vest. Ze strompelde langs mijn auto en haastte zich moeizaam hinkend over het parkeerterrein. Ze had inderdaad iets op haar hoofd, een donkere wollen muts die spits toeliep, maar niet hoog of opvallend puntig.

‘Bree?’ vroeg Marshall bezorgd.

Ik had geen idee wat voor gezicht ik trok, maar ik duwde hem opzij en rende naar het raam.

Hij kwam naast me staan. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor.’ Maar zo klonk het niet, ook al was deze vrouw het minst bedreigende wezen dat ik ooit had gezien. Ze was bejaard en sleepte een milieuvriendelijke, herbruikbare boodschappentas met zich mee, precies zo een als de mijne.

Toch leek ze op de heks uit mijn droom. Vooral dat haar, met die staalgrijze vegen en dunne lokken die onder haar muts uit piekten.

Ik vroeg me af of ik de directeur erbij moest roepen, of misschien de politie, alleen om het zwart-op-wit te hebben. Voor het geval de heks geen droom was geweest, maar iets wat mijn onderbewuste van deze vrouw had gemaakt. Voor het geval ze inderdaad in mijn achtertuin had rondgeslopen.

Maar dat leek belachelijk. Ik wist wat ze van me zouden denken: een moeder met een jonge baby, overbezorgd en lijdend aan slaapgebrek. Ik zag hun geamuseerde blikken al als ik melding maakte van een oud dametje dat ik misschien twee keer had gezien. Het zou nog erger zijn als ik naar waarheid over de droom vertelde die ik die ochtend had gehad. *Een heks, zegt u? Ze zouden beleefd blijven, maar alleen omdat we in Decatur woonden, waar de onroerendgoedbelasting hoog was en we een eigen politiekorps hadden. Met geld*